

hosszú éveken át, és magam sorsú, megtört gyermekemberekkel néztük, hallgattuk a búsképű professzorunkat, aki okított minket a világ csodáira, amitől megborzongtunk, és gonoszságaira, amitől megszedültünk.

Míg egyszer megszöktem, elindultam ungon-berken át, jártam széles e vármegyét, tudós kocsisok és pásztorok tanítottak engem a természet és az ég dolgaira, arra, hogyan lesz a botból kígyó, ha nyírfához ütjük a végít, és hogyan lesz az égből nagy szita, amely megőrli és rászórja az emberekre a sorsukat. Csuda dolgok történtek velem, mert ezek a hájas, útilapu-tenyerű bábák azt fecsegték szerte a polgárok és parasztok házaiban, hogy foggal születtem, mi több, mindkét kezemen hat-hat ujj volt, amelyeket a doktor úr le akart nyesni, de csak félig tudott, ezért féltek is tőlem, meg nem is, ha jég verte el a földeket, vasvilákkal gyűlte a kúriánk alá, ha kinéztem az ablakon, mind hasra buktak, mert reszkettek, hogy szemmel verem meg őket, vagy elapasztom a kismamák tejét. Sokat szomorkodtam, mindenki került. Birto-kunk végében volt a mocsár, hátramentem, és előhív-tam a lúdvércemet, amire nyeret raktam, megszijaz-tam, megrántottam a kantárt, és boszorkányok szok-nyája alá lestünk be hajnalodásig, amikor ez a kis világ úgy szertefoszlott, mint álmodozó kamaszlá-nyok ajkán a nyálbuborék. Reggelente pásztoroktól méregdrágán megvett füvekből főztek nekem sötéten kavargó, gőzölgő teákat, amelyeket lángba borult fej-jel vettem magamhoz, és éreztem, hogy kis testem máglyává gyúl, és elemésztí az ággal együtt gon-dosan kuporgatott álmaimat izzadságszagú majdani szerelmekről, jól-rosszul elsült párbajokról és áfrikai felfedezőutakról. Pedig meg akartam találni a már-ványszívű lila elefántot, amelyet püspökinek nevez a troglodita köznyelv, és a hatalmas tündérkígyót, amelyik több ezer évig él majd, amikor elegendőnek ítéli a porhüvelyében töltött időt, és vedleni sem tá-mad kedve, szó szerint felfalja önmagát, azt mond-ják, aki ennek a ritka jelenségnek a tanúja, annak fér-fiereje sosem lankad, és több száz utód nemzésére lesz képes, kínozni fogja a termékenység buja démo-na, mely a vérében üt tanyát, mint a petező legyek. Hát ilyen rémképek üldöztek, amikor elpárolgott lázmérőmből a higany, olyan forrófejű voltam már gyermekkoromban is. Mire már beletörődtem a lázas változtathatatlanba, kinyílt az ajtóm, és édesanyám kíséretében egy babaszemű kislány lépett be a szobá-ba, szorosan a matróna szoknyájába kapaszkodva,

haja göndör volt, mint ezernyi kis farkába harapó kígyó, szeme mély volt, mint egy tengerszem, ajka első ránézésre vértelen, de amint közelebb jött, és fölém hajolt, egyszerre úgy ellepte a vér, mint egy hirtelen kapott sebet. Úgy nézett rám, mint amikor egy torzszülöttre nézünk, és rezzenéstelenül álljuk, nem áruljuk el borzalmunkat, csak figyeljük, mint egy különleges természeti jelenséget. Hát olyan mé-lyen süppedtem a vizes ágyba, hogy már alig látszo-ttam ki a takarók közül, de ő csak közeledett felém, majd hirtelen, mint egy támadó fenevad, rám ugrott, és megcsókolta jeges ajkával a lázlemezé mereve-dett arcocskámat. A láz egy szempillantás alatt el-tűnt, mintha háborgó démonhad hajtott volna ki a le-heletemből zsarátnokos halott lovak húzta hintóval. Patkójuk nyomát máig érzem minden lélegzetvétele-men. No, de a kislány, aki megszabadított engem a poklok poklától, ott ült a térdemen, és meg akartam ölelni, szájon csókolni, hogy megköszönjem ezt a gyógyító látogatást, de amint hóna alá nyúltam, és magam felé húztam, elborzadtam, tenyeremet ellepte a veríték, hiszen a kislány teste kemény volt, mint a fal, és összeroskadt, amint elengedtem: ez a kis-lány egy baba volt, de szeme még párat pislogott felém, mielőtt végleg rácsukódott volna a halott, hi-deg szemhéja. Meggyógyultam, felöltöttem a kis mel-lényemet, és újból nekivágtam – de most nem a mo-csári világnak, amit már kinőttem, hanem azon túl az erdők, hegyek hetedhét világának.

POLGÁR KRISTÓF

Talán a hiba

*Talán a hiba csak szarkák közt a holló.
Talán mi sem létezőnk, csak kitaláltuk.
Talán, ha több időm lenne, megfejténém.
Talán, ha most nem ezt írnám, lenne időm.*

*Az a baj, hogy levegőbe szimatolva
dallamok búzlenek és... és illúziók.
De az illúzió is csak illúzió.
Az illúzió pedig fürge tolvaj.*

*Nem azt látom, ami van, csak
amit akarok, de az nincs,
így nem látok semmit.*